

המלך שהוא למטה.
כך בפתחלה, אדם עולה
בדרגותיו מלמטה למעלה, ואז
קרוב לה'. מן הבהמה מן הבהמה,
יורד בדרגותיו מלמעלה למטה,
ואז זה קרובכם. ומשום כך פתוב
(שיר ה) אכלתי יערי עם דבשי
שתייתי ייני עם חלבי, הינו אדם
וקרבן לה'. אכלו רעים, הינו מן
הבהמה מן הבהמה ומן הצאן, ואז
תקריבו את קרובכם.

באו רבי יצחק ורבי יהודה
ונשקוהו על ראשו. אמרו, ברוך
הרחמן שזכינו לשמע את זה,
וברוך הרחמן שלא נאבדו
הדברים הללו באותו זמן. קמו
והלכו. עד שהיו הולכים, ראו
גפן אחת נטועה בגנה אחת.

פתח אותו תינוק ואמר, אסרי
לגפן עירה ולשרקה בני אתונו.
פסוק זה הוא סוד עליון.
אסרי? אסר היה צריך לכתב!
עירה? עיר היה צריך לכתב!
אלא סוד הוא לדרדקים שהם
בבית רבן להשמר מאותו החץ
של עיר, והשם הקדוש נכלל שם
י"ה.

וכמו שכאן רמוז השם הקדוש,
כך גם ולשרקה, שורק היה צריך
לכתב! נכלל שמה ו"ה. בני?
בן היה צריך לכתב! שורק,
בפתוב (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך
שורק. בן, בפתוב (זכריה ט) בן
אתנות. למה שורקה, ולמה בני?
אלא, כמו שיש שם קדוש
לכפות את העיר, כך גם יש שם
קדוש לכפות כח אחר, שהוא
חמור, שאלמלא השם הקדוש
רמוז כאן, היו מחריבים עולם,
י"ה בכת זה, ו"ה בכת זה,
לשמר מהם את העולם, ולשמר
את האדם שלא ישלטו בו
בעולם.

כך בקדמיתא, אדם סליק בדרגוי מתתא
לעילא, וכדין קרבן לה'. מן הבהמה מן
הבהמה, נחית בדרגוי מעילא לתתא, וכדין
קרובכם. בגיני כך פתיב, (שיר השירים ה) אכלתי
יערי עם דבשי שתייתי ייני עם חלבי. הינו
אדם וקרובן לה'. אכלו רעים, הינו מן
הבהמה מן הבהמה ומן הצאן, וכדין תקריבו
את קרובכם.

אתו רבי יצחק ורבי יהודה ונשקוהו על
רשיה. אמרו, בריך רחמנא דזפינא
למשמע דא, וברוך רחמנא, דלא אתאבדו
מלין אלין בההוא סבא. קמו ואזלו. עד דהוו
אזלי, חמו חד גפן נטיע בחד גנא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, אסרי לגפן עירה
ולשרקה בני אתונו האי קרא רזא
עלאה הוא. אסרי, אסר מיבעי ליה. עירה,
עיר מיבעי ליה. אלא רזא הוא, לדרדקי
דאינון בבי רב, לאסתמרא מההוא גירא
דעיר, ושמה קדישא אתפליל תמן י"ה.

וכמה דהכא אתרמיז שמה קדישא, הכי נמי
ולשרקה, שורק מיבעי ליה. אתפליל
תמן ו"ה. בני בן מיבעי ליה. שורק, פדכתוב,
(ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק. בן, כמא דאת
אמר, (זכריה ט) בן אתנות. אמאי שורקה,
ואמאי בני.

אלא, כמה דאית שמה קדישא לאפפייא
לעיר, הכי נמי, אית שמה קדישא,
לאפפייא חילא אתרא, דאיהי חמרא,
דאלמלא דשמה קדישא אתרמיז הכא, הוו
מטרטשי עלמא, י"ה בחילא דא, (ס"א ו"ה) ו"ה
בחילא דא, לאסתמרא עלמא מנייהו,
ולאסתמרא בר נש, דלא ישלטון ביה
בעלמא.